

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupený Mgr. Lenkou Šrámkovou, advokátkou Advokátní kanceláře
Šrámková a partneři, s. r. o.
sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2025, č. j. SO/416/2025/106-inf KULK
30245/2025**

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu ze dne 13. 5. 2025, č. j. SO/416/2025/106-inf KULK 30245/2025, se zrušuje.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod ze dne 9. 4. 2025, č. j. MUZB-OD-4287/2025-HUSR, v části, v níž Městský úřad Železný Brod odmítl poskytnout osobní údaje svědků uvedené v rozhodnutí ze dne 16. 10. 2023, č. j. MUZB-OD-14430/2023, se zrušuje.
- III. Městskému úřadu Železný Brod se nařizuje poskytnout žalobci ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto rozsudku osobní údaje svědků uvedené v rozhodnutí ze dne 16. 10. 2023, č. j. MUZB-OD-14430/2023.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 21 404 Kč, k rukám Mgr. Lenky Šrámkové, advokátky, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. I. Předmět řízení

II.

1. Žalobce se domáhal přezkumu v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Železný Brod (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „povinný subjekt“) ze dne 9. 4. 2025, č. j. MUZB-OD-4287/2025-HUSR.
2. Tímto rozhodnutím byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informaci podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), spočívající v poskytnutí rozhodnutí o přestupku, označeného číslem jednacím a datem vydání. Poskytnutí informace bylo odmítnuto dle § 8a, § 15 odst. 1 a 3 InfZ a dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (GDPR) a dle § 5 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, a to v části týkající se obsažených osobních údajů.
3. V odvolání žalobce souhlasil s částečným odmítnutím žádosti v rozsahu osobních údajů s výjimkou údaje o jménu a příjmení svědků. Namítal, že svědky byli policisté, tedy úřední osoby, jejichž údaje se dle § 8a odst. 2 InfZ poskytnou.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že požadovaná informace se váže k ukončenému řízení o přestupku v dopravě, tedy týká se informací o osobnosti, projevech osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobních údajích. Tyto údaje lze poskytnout jen v souladu s právními předpisy na jejich ochranu, zejm. nařízením GDPR, s tím, že osobními údaji se rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovat dodatečné fyzické osobě. Žalovaný odkázal na judikaturu, dle které může být osobním údajem i registrační značka vozidla či IP adresa. A dovodil, že rozhodnutí nemělo být žalobci vůbec poskytnuto. Poskytnuté rozhodnutí totiž obsahuje více zjevných či latentních identifikátorů, jako je číslo jednacím, čas a místo zastavení pachatele policií či popis závady na vozidle, konkrétní popis osádky vozidla. Poskytnutí rozhodnutí je citlivé, proto je nutné zvažovat proporcionalitu jeho poskytnutí. Žalovaný také upozornil na faktickou nemožnost provést v rozhodnutí takovou anonymizaci bez ztráty jeho smyslu, které by zaručila odstranění všech

identifikátorů, na základě, kterých by mohli být účastníci nebo svědci identifikováni. Dále uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno v přestupkovém řízení, které je neveřejné, poskytnutím rozhodnutí tak v podstatě došlo ke dvojímu potrestání pachatelé, a to jednak uložením správního trestu a následně ještě zveřejněním i jen dílčích informací. Žalobce také netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily veřejnému zájmu na jeho poskytnutí. Protože předmětné rozhodnutí nemělo být dle InfZ vůbec žadateli poskytnuto, je irelevantní vyjadřovat se k odvolacím důvodům ohledně anonymizace jmen svědků – policistů.

II. Žaloba

5. Podle žalobce je první vadou rozhodnutí absence konkrétního hmotněprávního ustanovení ve výroku rozhodnutí, podle kterého je žádost odmítána, v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně odkazuje na § 8a InfZ, bez uvedení odstavce, přičemž každý ze dvou jeho odstavců normuje opak. Dále je odkazováno na § 15 odst. 1 a 3 InfZ, který je však procesní. Konečně je odkazováno na nařízení GDPR, opět bez uvedení konkrétního ustanovení. Prvostupňové rozhodnutí v tomto směru nekorigoval ani žalovaný.
6. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný nevypořádal námitku, o kterou žalobce opřel své odvolání. Žalobce požadoval, aby byly poskytnuty anonymizované údaje svědků, kterými byli policisté, a to podle § 8a odst. 2 InfZ. Žalovaný výslovně uvedl, že se touto námitkou nebude zabývat, neboť vyjadřovat se k odvolacímu důvodu považuje za irelevantní. Nevypořádá-li odvolací orgán v rozhodnutí o odvolání odvolací důvody, je rozhodnutí nepřezkoumatelné, žalobce odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84.
7. Rozhodnutí pak spočívá i na nesprávném právním posouzení věci. Žalobce souhlasil s tím, že požadovaná informace se váže k ukončenému správnímu spisu a ve své nijak neupravené verzi obsahuje osobní údaje, které lze poskytnout jen v souladu s právními předpisy na jejich ochranu. Proto nic nenamítal proti neposkytnutí informací, které by byly způsobilé spojit rozhodnutí s konkrétní osobou, tj. např. jméno a příjmení obviněného, jeho datum narození, adresa trvalého pobytu, identifikační údaje vozidla, číslo řidičského průkazu atd. V tomto rozsahu bylo odmítnutí žádosti učiněno v intenci § 8a odst. 1 InfZ. To již neplatí o údajích o jménu svědků, jimiž byli policisté. Tyto údaje byl povinný subjekt povinen poskytnout dle § 8a odst. 2 InfZ, jehož podmínky byly naplněny. Žalobce by se poskytnutím jména a příjmení policisty dozvěděl osobní údaj, avšak ve striktní návaznosti na úřední činnost policisty, nikoliv např. v návaznosti na jeho soukromou aktivitu či jeho platové ohodnocení. Názor žalobce podporují i závěry NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, dle kterého *„anonymizace jména a příjmení fyzických osob, vystupujících v trestním řízení jako účastníci a svědci, by měla být při zveřejňování soudních rozhodnutí spíše pravidlem, u kterého však existují i určité výjimky (např. jak to bylo v daném případě u osob, které v trestním řízení figurovali jako policisté).“* Dodal, že ve věci je dán veřejný zájem na zjištění jména a příjmení policistů z důvodu kontroly nesprávného úředního postup policistů, který měl spočívat v absenci řádné výzvy k podrobení se lékařskému vyšetření a odběru krve, s ohledem na odlišný obsah úředního záznamu a svědecké výpovědi. Žalobce upozornil na to, že jsou mediálně známy případy, kdy právě nejednoznačnost v záznamech vedla k úpravě úředního záznamu, který neodpovídal realitě.
8. Nesprávný je i právní názor žalovaného, že rozhodnutí nemělo být žalobci vůbec poskytnuto, protože považuje více zjevných či latentních identifikátorů s odkazem na

popsanou závadu na vozidle či číslo jednacích případů. Podle žalobce tyto skutečnosti neumožňují ztotožnit rozhodnutí s konkrétní osobou. Žalobce zdůraznil, že podstatou odvolacího řízení nebyla otázka, zda povinný subjekt měl žalobci poskytnout rozhodnutí, ale zda za situace, kdy jej poskytl, po právu anonymizoval jména policistů, kteří ve věci vystupovali v procesním postavení svědků.

9. Naposledy žalobce nesouhlasil s výtkou žalovaného, že žalobce neuvedl ani netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o existenci veřejného zájmu na poskytnutí údajů, které požadoval, aniž by vyzval žalobce k jejich objasnění. InfZ dává povinným subjektům i orgánům rozhodujícím o odvolání možnost vyzvat k doplnění žádosti. Shledal-li proto žalovaný, že je nutné vyjasnit, zda existuje veřejný zájem na poskytnutí údajů a bylo-li v tomto směru nutné, aby žalobce něčeho dotvrdil, pak měl žalobce vyzvat, nechť tak učiní. Pokud žalovaný posuzoval, zda existuje veřejný zájem na poskytnutí informace, aniž by žalobci umožnil se k této otázce vyjádřit, je jeho rozhodnutí nezákonné.
10. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný připustil formální vadu spočívající v neúplném označení právního ustanovení. Pochybení ale nelze s ohledem na výrok samotný a odůvodnění považovat za nezákonnost způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-49, podle kterého je nezákonnost užším pojmem než vada, vada spočívající v nedostatečném zpracování rozhodnutí nic nevypovídá o věcné správnosti rozhodnutí.
12. Námitkou ohledně aplikace § 8a odst. 2 InfZ se žalovaný nezabýval, neboť nesouvisela s důvody zamítnutí odvolání. Podrobně se zabýval důvody, které ho vedly k závěru, že rozhodnutí nemělo být žalobci vůbec poskytnuto. Postupoval tedy v souladu s rozsudkem NSS ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 As 313/2017-31, podle něhož není povinnost vypořádávat námitky, které se netýkají rozhodovacích důvodů.
13. Pokud žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti svědčící o veřejném zájmu, tato skutečnost nebyla důvodem zamítnutí odvolání. Není zřejmé, jak by zveřejnění jmen policistů přispělo k zákonnosti jejich postupu.
14. Žalovaný setrval na názoru, že i anonymizované rozhodnutí obsahuje dostatek nepřímých identifikátorů (čas, místo, stav vozidla, spolucestující), které umožňují identifikaci konkrétních osob. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 As 76/2022-54, vycházející z čl. 4 odst. 1 GDPR, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 2. 2023, č. j. 31 A 1/2023-54, podle nichž i kombinace nepřímých údajů může vést k identifikaci subjektu údajů.
15. Žalovaný dále uvedl, že poskytování rozhodnutí z přestupkových spisů je svým charakterem nahlížením do spisu či jeho podstatné části a je dle judikatury NSS nepřípustné, neboť jeho prostřednictvím nelze obcházet pravidla nahlížení do spisu.
16. V závěru vyjádření žalovaný upozornil na skutečnost, že žalobce původně žádal o celé rozhodnutí, až v odvolání specifikoval zájem o jména policistů, což je v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu neboť, jak je zjevné z žaloby, primárním důvodem žádosti bylo zjistit jména policistů, kteří vystupovali jako svědci. K takovým skutečnostem se nepřihlíží, nejednalo se o skutečnosti, které žalobce nemohl uplatnit v první instanci řízení.

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Replika žalobce

18. Žalobce netvrdil, že by absence vymezení právního ustanovení, dle kterého byla žádost odmítnuta, ve výroku rozhodnutí způsobovala jeho nepřezkoumatelnost. Jde o nezákonnost rozhodnutí, ve vztahu k posuzovanému rozhodnutí nejde o vadu marginální, neboť spor je o to, dle kterého právního ustanovení měla být věc posouzena. Rozsudek NSS č. j. 10 As 211/2017-49 není na souzenou věc přílehlavý, NSS posuzoval nikoli výtky směřující k výroku. Naopak žalobce odkázal na závěry rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Tyto požadavky je třeba tím spíše naplnit v situaci, kdy jde o to, dle jakého právního ustanovení měla být věc posouzena.
19. Postup žalovaného, který se k námitkám ohledně anonymizace nevyjadřoval, je nesprávný. Žalobce v odvolání zúžil předmět žádosti právě na poskytnutí jména policistů – veřejně činných osob. Žalovaný měl povinnost se touto konkrétní námitkou alespoň ve stručnosti zabývat, neboť musí vypořádat všechny relevantní odvolací důvody, nikoliv je označit za irelevantní pouze z důvodu svého vlastního právního názoru. Oponentní argumentace odvolacího orgánu musí vždy vypořádat podstatu argumentace, o kterou je opřeno odvolání. Závěr, že rozhodnutí nemělo být žalobci poskytnuto vůbec, jde mimo rozhodovací důvod povinného subjektu. Žalovaný měl vycházet z toho, že rozhodnutí žalobci poskytnuto bylo, měl posoudit, zda mu měla být poskytnuta též jména policistů (úředních osob) dle § 8a odst. 2 InfZ. I v případě, že by se jednalo o kauzu, která by byla veřejně známá, a kde by bylo veřejně známo, jaké osoby se rozhodnutí dotýkalo, neexistovala by překážka k poskytnutí jména policisty, který kontrolu vykonal.
20. Žalovaný neměl polemizovat o tom, zda žádost nebyla charakterem nahlížením do spisu. Žádost byla vyřízena dle InfZ, předmětem odvolacího řízení bylo toliko posouzení, zda byla provedena anonymizace v souladu se zákonem. Na okraj žalobce uvedl, že obě podmínky zmíněné v rozsudku NSS sp. zn. 1 As 204/2022 splnil.
21. Argumentace žalovaného, dle níž žalobce svoji žádost zúžil až v podaném odvolání a mohl některé skutečnosti uplatnit dříve, není srozumitelná. Žalobce žádost nezúžil, nemohl žádné skutečnosti uplatnit dříve. Požádal o poskytnutí rozhodnutí a mohlo (a mělo) mu být poskytnuto rozhodnutí, v němž by byly anonymizované jen části, jejichž poskytnutí vylučuje § 8a odst. 1 InfZ. Potupoval-li by povinný subjekt dle zákona, nebylo by zapotřebí ani vydávat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a ani by nebylo zapotřebí, aby se žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolával. Žalobce se proti rozhodnutí odvolal proto, že bylo nezákonné, požadovaná informace byla anonymizovaná nad rámec právního předpisu. V odvolání nezužoval předmět řízení, ani neuváděl skutečnosti, které by mohl uvést dříve. Jen vyjasnil, že v určité části s anonymizací souhlasí, a tedy akceptuje, že v daném rozsahu bylo poskytnuté rozhodnutí anonymizováno, a v jiné části s anonymizací nesouhlasí. Nejednalo se o žádné novoty či zužování řízení, byť žalobce, jako žadatel o informaci, má právo řízení kdykoli zúžit.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále je „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
23. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako povinného subjektu, jímž byla částečně odmítnuta žalobcova žádost o informace – rozhodnutí ze dne 16. 10. 2023, č. j. MUZB-OD-14430/2023, ve spojení s potvrzujícím rozhodnutím žalovaného. Částečné odmítnutí žádosti spočívalo v anonymizaci osobních údajů obsažených v rozhodnutí o přestupku, o které žalobce žádal. Anonymizovány byly jméno, příjmení, datum narození a adresa trvalého pobytu obviněného a jeho právního zástupce, identifikační údaje vozidla, číslo zabaveného řidičského průkazu, skupiny řidičského oprávnění a identifikační údaje svědků. Spornou otázkou žalobce činí pouze anonymizaci identifikačních údajů svědků – policistů, a to s odkazem na § 8a odst. 2 InfZ.
24. Soud se nejprve zabýval námitkou nezákonnosti výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu absence konkrétních hmotněprávních ustanovení, podle nichž byla žádost částečně odmítnuta.
25. Žalobce se dovolával § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého platí, že ve výrokové části správního rozhodnutí, jímž rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace bezesporu je, se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž je rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.
26. Zásadně platí, že výrok rozhodnutí je esenciální součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten, na rozdíl od ostatních částí v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností. Ve vztahu k InfZ judikatura správních soudů uvádí, že výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří právě předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu ve věci o částečném odmítnutí žádosti poté musí odpovídat tomu, jak žadatel formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli znepřístupnila (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017-36; a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016-55).
27. V rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012-57, Krajský soud v Praze konstatoval, že „[o]dmítá-li povinný subjekt poskytnout informace (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je třeba v rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Důvodem je ochrana adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. Uvedené platí i v případě částečného odmítnutí žádosti o informace.“ Obdobně uvádí rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41; či Krajského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2025, č. j. 37 A 11/2025. Posledně označený rozsudek rovněž poukázal na komentářovou literaturu, podle které je nutné „[p]ozornost věnovat formulaci samotného výroku rozhodnutí, který by měl odkazovat na příslušné ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (zpravidla § 15 odst. 1 ve spojení s příslušným důvodem nebo důvody pro odmítnutí žádosti dle § 7 až § 11), a dále identifikaci žádosti, resp. těch

jejích částí, u nichž dochází k jejímu odmítnutí.“ (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář., 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, k § 15).

28. Soud má za to, že výrok prvostupňového rozhodnutí shora uvedeným požadavkům vyhovuje. Povinný subjekt ve výroku rozhodnutí uvedl, že se žádost podle § 15 odst. 1 a 3 InfZ odmítá v části týkající se obsažených osobních údajů. Procesní rámec, v němž se povinný subjekt při vydání rozhodnutí pohyboval, je tak zřejmý. Šlo o částečné odmítnutí žádosti, a to v případě poskytnutí informace formou kopie dokumentu – přestupkového rozhodnutí, z něhož povinný subjekt vyloučil pouze osobní údaje. Jaké osobní údaje byly anonymizovány konkretizoval v odůvodnění rozhodnutí. Rozhodnutí bylo vydáno z důvodu, že žalobce jako žadatel o informace sdělil, že na vydání rozhodnutí o částečném odmítnutí informace trvá, poté co mu byla poskytnuta anonymizovaná kopie požadovaného rozhodnutí. Výrok rozhodnutí obsahuje rovněž odkaz na ustanovení InfZ, které obsahuje důvody pro odmítnutí žádosti, konkrétně § 8a. Omezil-li se v daném případě povinný subjekt jen na uvedení § 8a InfZ, aniž uvedl přesnější odkaz podle podrobnějšího členění ustanovení na odst. 1 či 2, nejde v daném případě o tak závažný nedostatek náležitostí správního rozhodnutí, který by vedl k jeho nezákonnosti, ačkoli takový postup byl samozřejmě vhodnější (srov. např. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Odst. 2 uvedeného ustanovení totiž míří na případy, kdy naopak povinný subjekt osobní údaje poskytne. Z toho je zřejmé, že žádost o informace byla částečně odmítnuta z důvodu dle § 8a odst. 1 InfZ.
29. Důvodem nezákonnosti rozhodnutí soud neshledal absenci konkrétního ustanovení GDPR a zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve výroku rozhodnutí. Požadavek § 68 odst. 2 správního řádu na uvedení právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno o částečném odmítnutí žádosti o informace, má soud za naplněný uvedením procesněprávního a základního hmotněprávního ustanovení InfZ ve výroku rozhodnutí povinného subjektu. Námitky týkající se výroku prvostupňového rozhodnutí soud neshledal důvodnými.
30. Důvodnými soud neshledal ani námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se posouzení věci dle § 8a odst. 2 InfZ.
31. Soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je nutno vnímat jako objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24; ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, Sb. NSS 1566/2008). Platí, že správní orgány, stejně jako soudy, nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud a obdobně judikuje NSS (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost má být vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45; či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), a to i z toho důvodu, že se daným postupem oddaluje konečné vyřešení merita sporu.

32. Z napadeného rozhodnutí jsou úvahy, pro které žalovaný nevyhověl odvolacím námitkám žalobce, seznatelné, žalovaný postupoval v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný vystavěl vlastní ucelenou argumentaci, na jejímž podkladě dospěl k závěru, že povinný subjekt nepochybil, jestliže žalobci rovněž osobní údaje svědků neposkytl (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Zdůvodnil, že rozhodnutí o přestupku nemělo být žalobci poskytnuto vůbec, neboť obsahuje více zjevných či latentních identifikátorů, na základě, kterých by mohla být identifikována osoba pachatele. V tomto směru žalovaný odkázal na dle jeho názoru relevantní judikaturu NSS, jejíž závěry citoval. Dále pak uvedl, že se rovněž nabízí rozpor poskytnutí přestupkového rozhodnutí s judikaturou NSS, podle které takovým poskytnutím informace nemají být obcházena pravidla pro nahlížení do správního spisu dle § 38 správního řádu. Jako další argument žalovaný zmínil neveřejnost přestupkového řízení a druhotné potrestání pachatele zveřejněním i jen dílčí informace z přestupkového řízení. Ostatně žalobce byl schopen proti uvedeným závěrům žalovaného uplatnit žalobní argumentaci, kterou závěry žalovaného zpochybňuje.
33. Pokud jde o právní posouzení věci žalovaným, soud se plně ztotožnil s názorem žalobce. Povinný subjekt odmítl žalobcovu žádost o informace kvůli ochraně osobnosti a osobních údajů účastníka přestupkového řízení a dalších dotčených osob. Stalo se tak s odvoláním na § 8a InfZ. Podle § 8a odst. 1 InfZ platí, že povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Dle odst. 2 uvedeného ustanovení pak povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
34. NSS již v minulosti dospěl k závěru, že neposkytnout kopii rozhodnutí o přestupku jen s odvoláním na ochranu osobních údajů je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva na informace (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49). A konstatoval, že při jakémkoliv omezení přístupu k informacím je nutno respektovat § 12 informačního zákona. Z něj vyplývá, že důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže vést k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Judikatura NSS vychází z toho, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně a ústavně zaručené právo na informace není z tohoto pravidla výjimkou (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 1. 2004, č. j. 7 A 3/2002-46, a ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007-75). Z uvedených závěrů vychází i judikatura krajských správních soudů, která se otázkou poskytnutí rozhodnutí o přestupku zabývala (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2025, č. j. 37 A 11/2025-27).
35. Obsahovalo-li žalobcem požadované rozhodnutí o přestupku podle názoru správních orgánů osobní údaje, bylo jejich povinností, nejsou-li jiné (důvodné) zákonné důvody k odepření informací, tento dokument poskytnout se znečitelněnými osobními údaji, jak ukládá § 12 InfZ. Neobstojí proto argumenty žalovaného, že přestupkové řízení je neveřejné a že poskytnutím anonymizovaného rozhodnutí o přestupku ve své podstatě dochází ke dvojímu potrestání pachatele.
36. Lze v obecné rovině souhlasit s názorem žalovaného, že pokud by proces anonymizace nezajistil dostatečnou ochranu soukromí dotčené osoby, by bylo možné uvažovat o omezení poskytnutí požadované informace. Ve shodě s žalobcem má ovšem soud za to, že taková

situace v posuzované věci nenastala. Nesprávný je názor žalovaného, že předmětné rozhodnutí o přestupku obsahuje více zjevných či latentních identifikátorů, které umožňují identifikovat osobu pachatele, přičemž při anonymizaci všech těchto identifikátorů nelze rozhodnutí anonymizovat bez ztráty smyslu.

37. Dle čl. 4 odst. 1 GDPR platí, že se osobními údaji rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.
38. Žalovaný příhodně poukázal na judikaturu NSS, dle které je třeba při posuzování, zda může být určitá informace osobním údajem ve smyslu čl. 4 odst. 1 GDPR, postupovat v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů. V tomto pojetí se naplnění definice osobního údaje neposuzuje ze subjektivního pohledu správce či zpracovatele, který údaje v daný moment disponuje, ale zjišťuje se, zda někde existuje další informace, která by, ve spojení s původní informací, mohla vést k identifikaci subjektu údajů. Informace je tedy osobním údajem, existují-li jakékoliv osoby nebo orgány, které by subjekt údajů dokázaly na základě dané informace (ve spojení s jím dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat [srov. žalovaným odkazované rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 387/2019-56, č. 4064/2020 Sb. NSS; ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 As 76/2022-24; rozsudek SDEU ze dne 19. 10. 2016, C-582/14, ve věci P. B.]. O osobní údaj nejde, pokud s přihlédnutím ke všem prostředkům, které mohou být rozumně použity, možnost určení osoby neexistuje nebo je zanedbatelná (viz rozsudky NSS ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156; ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133).
39. Obecná východiska žalovaného jsou tedy správná. Ovšem žalovaný je nesprávně aplikoval na konkrétní případ. Podle názoru soudu čas a místo zastavení vozidla (jehož registrační značka a typ byly anonymizovány) policií, popis závady vozidla přestupce (chybějící zasklení pátých dveří zakrytých spolu s SPZ igelitovou fólií, informace o posádce vozidla (žena a dítě v kojeneckém věku) lze považovat za obecné okolnosti týkající se spáchání přestupku, resp. okolností popisujících silniční kontrolu, které, a to ani při znalosti čísla jednatého a data vydání rozhodnutí o přestupku, neumožňují identifikovat konkrétní fyzickou osobu jako přestupce (srov. obdobně rozsudky Krajského soudu v Praze dne 15. 10. 2019, č. j. 43 A 75/2018-43; či ze dne 26. 6. 2025, č. j. 37 A 11/2025-27), případně posádku vozidla přestupce.
40. Vzhledem ke shora uvedeným judikатурním závěrům ohledně možnosti poskytnout dle InfZ anonymizované rozhodnutí o přestupku neobstojí ani argumentace žalovaného, že poskytování rozhodnutí z přestupkových spisů je svým charakterem nahlížením do spisu či jeho podstatné části, kterým nelze obcházet pravidla zakotvená v § 38 správního řádu. Ostatně žalovaným posledně citovaný rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 1 As 204/2022-30, podle kterého není principiálně vyloučeno, aby žadateli, který není účastníkem řízení (tedy komukoliv), byla poskytnuta informace ze správního spisu, za podmínky, že ji přesně označí, a přitom takto nežádá o zpřístupnění obsahu celého spisu, názor žalovaného nepodporuje, naopak jej vyvrací. Je zřejmé, že podmínky zmiňované NSS žalobce v daném případě splnil. Jeho žádost o poskytnutí identifikovaného rozhodnutí o přestupku podanou dle zákona o InfZ nelze ztotožnit s požadavkem na nahlížení do celého správního spisu, resp. podstatné části. Nejednalo se zjevně o situaci, kdy by se žalobce prostřednictvím žádosti o informace snažil obcházet zákonný zákaz jiných osob než účastníků nahlížet do správního

spisu a „překlopit“ celou věc do jiného režimu, jak to má na mysli judikatura NSS (viz rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 A 118/2018-53).

41. Zbývá posoudit, zda v souladu s § 8a odst. 1 a § 12 InfZ byla provedena anonymizace identifikačních údajů svědků – policistů. Soud připomíná, že dle § 8a odst. 1 InfZ povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Dle odst. 2 uvedeného ustanovení pak povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
42. Uvedené ustanovení řeší střet práva na informace s ochranou osobních údajů (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024-26). Podle § 8a odst. 1 InfZ platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Ustanovení § 8a odst. 2 InfZ pak je speciálním vůči odst. 1. Povinný subjekt tedy poskytne informaci při současném splnění tří zákonných podmínek: 1) musí jít o osobní údaj týkající se 2) zaměstnance veřejné správy a 3) vypovídající o jeho úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení. A žalovaný nemá pravdu, pokud v závěru napadeného rozhodnutí ve vztahu k poskytnutí informací o svědčích – policistech, které má ve shodě s žalobcem za osoby veřejně činné – dovozoval podmínku další, tedy převahu veřejného zájmu žalobce na poskytnutí informace nad potřebou ochrany osobních údajů.
43. K dané problematice NSS v rozsudku ze dne 14. 2. 2025, č. j. 1 As 300/2024-41, bod 29, uvedl: *„Je jistě pravdou, že přiměřenost při nakládání s osobními údaji je vlastní celému GDPR coby právnímu předpisu, a to přinejmenším v horizontálním ustanovení „minimalizace údajů“ dle čl. 5 odst. 1 písm. (c) GDPR (zásady zpracování osobních údajů). Česká republika nicméně ustanovením § 8a odst. 2 InfZ přijala specifickou vnitrostátní úpravu předvídanou čl. 6 odst. 2 a 3 GDPR, přičemž otázku přiměřenosti rozsahu poskytování osobních údajů upravila již na úrovni legislativní: pokud se osobní údaj týká veřejné osoby a rovněž vypovídá o jeho veřejné činnosti, pak se předpokládá, že je jeho poskytnutí přiměřené. Poskytnutí relevantní informace o veřejně činné osobě, které vypovídá o její úřední činnosti, je totiž ex lege nezbytné s ohledem na účel, pro který je daná informace poskytována: informování veřejnosti o činnosti veřejné správy a jejích výstupech. Pokud daný osobní údaj pod toto vymezení spadne, další, samostatné posuzování přiměřenosti se neprovádí.“*
44. V řešené věci není mezi účastníky sporu o tom, že svědci zmínění v rozhodnutí o přestupku – policisté vypovídající o okolnostech přestupkového jednání a průběhu silniční kontroly a zjištění přestupků – jsou zaměstnanci veřejné správy, resp. osoby ve služebním poměru podílející se na výkonu veřejné správy. Jejich identifikační údaje, které byly anonymizovány, tedy jejich hodnota ve spojení s jejich jménem a příjmením, byly správními orgány posouzeny jako osobní údaje, nepochybně v kontextu celého přestupkového rozhodnutí (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Tento názor zastává rovněž žalobce. Jde o údaje vypovídající o jejich úřední činnosti a funkčním zařazení. Důvody pro anonymizaci rovněž osobních údajů svědků – policistů uvedené v napadených správních rozhodnutích neobstojí, bylo namísto je žalobci v rámci vyžadované kopie rozhodnutí povinného subjektu ze dne 16. 10. 2023, č. j. MUZB-OD-14430/2023, poskytnout podle § 8a odst. 2 InfZ.

45. Podle § 16 odst. 6 InfZ platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu, tedy žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s., soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.
46. Na základě shora uvedené argumentace dospěl soud k závěru, že důvody pro odmítnutí žádosti v části neposkytnutí identifikačních údajů svědků – policistů nejsou dány, a proto dle § 16 odst. 6 InfZ zrušil rozhodnutí žalovaného a v části rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako povinného subjektu. Současně nařídil povinnému subjektu tyto informace žalobci poskytnout, k tomu v souladu s § 16 odst. 6 InfZ stanovil přiměřenou lhůtu 15 dnů, která odpovídá lhůty pro poskytnutí informace dle uvedeného ustanovení ve spojení s § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.
47. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
48. V souzeném případě byl úspěšný žalobce, proto mu soud proti žalovanému přiznal na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právní zástupkyně – advokátky za 3 úkony právní služby ve výši 13 860 Kč [3 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 1 350 Kč (3 paušály po 450 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 4 advokátního tarifu), celkem 15 210 Kč. A dále byly náklady řízení v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. tvořeny částkou Kč odpovídající DPH z odměny za zastupování ve výši 21 %, tedy částkou 3 194 Kč. Celkem náhrada nákladů řízení činí 21 404 Kč a soud žalovanému uložil, aby ji zaplatil žalobci k rukám jeho právní zástupkyně v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 7. listopadu 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu